

Fjalat e Paqes

*Porse ju jeni: fis i zgjedhur,
meshtari mbretëror,
kombi i shenjtë...
për t'i shpallur
veprat e madhërueshme
të Hyjit.
(1 Pjt 2,9)*

Lajmëtar fetaro-kulturor i Arqipeshkvisë Metropolitane Shkodër - Pult **Nr. 1 (126) Viti XVIII Dhjetor 2015-Janar 2016**

PAPA FRANÇESKU FITO MBI INDIFERENCËN DHE ARRIJE PAQEN

DITA XLIX BOTËRORE E PAQES NË ROMË

Papa Françesku, në Bazilikën e Vatikanit me 1 janar 2016 mbajti homelinë që vijon:

“Dëgjuam fjalët e Palit apostull: «Kur erdhi koha e caktuar, Hyji dërgoi Birin e vet, të lindur prej gruaje» (Gal 4,4).

Çfarë do të thotë që Jezusi lindi në “kohën e caktuar”? Nëse vështrimi ynë i drejtohet momentit historik, mund të mbetemi menjëherë të zhgënjyer. Roma sundonte në pjesën më të madhe të botës së njohur me fuqinë e vet ushtarake. Perandori August ishte ngjitur në pushtet pas pesë luftërash civile. Edhe Izraeli ishte pushtuar prej perandorisë romake dhe populli i zgjedhur ishte pa liri. Pra, për bashkëkohësit e Jezusit ajo me siguri nuk ishte koha më e mirë. Pra, nuk duhet të shikojmë sferën gjeopolitike për të përcaktuar kulmin e kohës.

Kështu, është i nevojshëm një interpretim tjetër, që përfshin kohën e caktuar duke nisur nga Hyji. Në momentin në të cilin Hyji cakton se ka ardhur momenti për të përmbushur premtimin e bërë, atëherë për njerëzimin realizohet koha e caktuar. Prandaj, nuk është historia ajo që vendos për lindjen e Krishtit; është ardhja e tij në botë ajo që i lejon historisë të arrijë plotësinë e saj. Prandaj prej lindjes së Birit të Hyjit fillon një epokë e re, ajo që sheh përmbushjen e premtimit të hershëm.

Vijon në fq. 2 ►

DITA E PAQES NË SHKODËR

Shfaqja artistike “Vit të Mbarë o Shkodër!”, organizuar tradicionalisht që prej dy dekadave nga Arqipeshkvia Shkoder-Pult dhe Komisioni Drejtësi dhe Paqe me rastin e Ditës Botërore të Paqes, u paraqit në Kinema Millennium, me 7 janar 2016 dhe ka pasur gjithmonë interesin maksimal të publikut që prej herës së parë që është vënë në skenë. Aktiviteti u parapri nga marshimi “Paqe në Tokë” organizuar nga komuniteti katolik “Sant’ Egidio”

Krahas përcjelljes së një atmosfere të gëzueshme për fillimin e vitit përmes një programi të larmishëm artistik me këngë, valle dhe recitime nga artistët e rinj por të talentuar të Shkodrës, boshti i këtij aktiviteti është edhe përcimi i mesazhit të përvitshëm të Atit të Shenjtë. Duke pasur parasysh numrin e madh të konflikteve të armatosura në botë, ndjenjën e urrejtjes së verbër për kulturat e ndryshme, frikën dhe ksenofobinë që solli në botë kriza humanitare e refugjatëve nga Lindja e Mesme, Papa Françesku iu drejtua katolikëve dhe të gjithë njerëzve vullnetmirë të botës, në këtë fillim viti, me mesazhin e tij “Fito mbi Indiferencën dhe Arrije Paqen”.

Është fjala për indiferencën karakteristike të natyrës njerëzore që kur shëndeti, punët dhe ekonomia na shkojnë mbarë, e kemi veshin të shurdhër për rënkimet e të sëmurëve, për dëshpërimin e të papunëve dhe nxitojmë të gjykojmë ata që varfëria i shtyn në rrugën e vesit dhe kriminit. Nëse i gëzojmë të mirat që përmendëm më lart, këtë nuk duhet ta

Vijon në fq. 4 ►

PAPA FRANÇESKU FITO MBI INDIFERENCËN DHE ARRIJE PAQEN

◀ *Vijim i fq. 1*

Sikurse shkruante autori i Letrës drejtuar Hebrenjve: «Pasi Hyji herë pas here dhe në mënyra të ndryshme, në të kaluarën, u ka folur etërve me anë të profetëve, së fundi, në këto ditë, na foli edhe neve me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtarin e të gjitha gjërave, nëpër të cilin edhe e krijoi gjithësinë. Biri, që është pasqyrimi i lavdisë dhe vula e qenies së Hyjit, që me të fuqishmen fjalën e vet mban gjithësinë, pasi e kreu pastrimin e mëkateve, ndenji në të djathtën e Madhërisë në qiell» (1,1-3). Pra, koha e caktuar është prania e Hyjit personalisht në historinë tonë. Tani mund ta shohim lavdinë e tij që shkëlqen në varfërinë e një stalle, dhe të jemi të nxitur e të mbështetur prej fjalës së tij që është bërë “e vogël” në një fëmijë. Falë Tij, koha jonë mund të gjejë plotësinë e vet. Edhe koha jonë personale do ta gjejë plotësinë e vet në takimin me Jezu Krishtin, Hyjin e bërë njeri.

Megjithatë, ky mister është gjithmonë në kundërshtim me përvojën dramatike historike. Çdo ditë, ndërsa do të donim të ishim të mbështetur prej shenjave të pranisë së Hyjit, duhet të ndeshim shenja të kundërta, negative, që bëjnë të na duket sikur Ai mungon. Koha e caktuar duket sikur thërmohet përballë formave të shumta të padrejtësisë e të dhunës që e plagosin përditë njerëzimin. Nganjëherë pyesim veten: si është e mundur që të vazhdojë mujsharia e njeriut mbi njeriun?, që arroganca e më të fortit të vazhdojë ta poshtërojë më të dobëtin, duke e shtyrë në cepat më të mjerë të botës sonë? Deri kur mbrapshtia njerëzore do të mbjellë në tokë dhunë e urrejtje, duke shkaktuar viktima të pafajshme? Si mund të jetë koha e caktuar ajo që na vë para syve turmat e burrave, grave e fëmijëve që ikin prej luftës, prej urisë, prej përndjekjes, të gatshëm të rrezikojnë jetën veç për të parë të respektohen të drejtat e tyre themelore? Një lumë mjerimi, i ushqyer prej mëkatit, duket se i kundërshton kohës së caktuar të realizuar prej Krishtit. Mos harroni, të dashur “pueri cantores”, kjo ka qenë pyetja e tretë që më bëtë dje: si

shpjegohet kjo... Edhe fëmijët e vërejnë këtë.

E pra, ky lumë i fryrë nuk mund të bëjë asgjë kundër oqeanit të mëshirës që vërshon mbi botën tonë. Jemi të gjithë të thirrur të zhytemi në këtë oqean, të lejojmë të përtërihemi, për ta mposhtur mospërfilljen që pengon solidaritetin, dhe për të dalë prej neutralitetit të rremë që pengon bashkëndarjen. Hiri i Krishtit, që çon në plotësi pritjen e shëlbimit, na nxit të bëhemi bashkëpunëtorë të tij në ndërtimin e një bote më të drejtë e vëllazërore, ku çdo person dhe çdo krijesë të mund të jetojë në paqe, në harmoninë e krijimit zanafillor të Hyjit.

Në fillim të një viti të ri, Kisha na bën të sodisim Amësinë hyjnore të Marisë si ikonë e paqes. Premtimi i hershëm përmbushet në personin e saj. Ajo u ka besuar fjalëve të Engjëllit, ka ngjizur Birin, është bërë Nëna e Zotit. Nëpërmjet saj, nëpërmjet “po”-së së saj, mbërriti koha e caktuar. Ungjilli që dëgjuam thotë se Virgjëra «i mbante mend me kujdes të gjitha këto ngjarje, dhe i shoshiste në zemrën e vet» (Lk 2,19). Ajo na paraqitet si vazo gjithmonë e mbushur me kujtesën e Jezusit, Seli e Dijes, prej së cilës të marrim për të pasur interpretimin koherent të mësimit të saj. Sot na jep mundësinë të kuptojmë domethënien e ngjarjeve që na përkasin ne personalisht, familjeve tona, vendeve tona dhe gjithë botës. Ku nuk mund të arrijë arsyeja e filozofëve as përpjekja e politikës, aty mund të arrijë forca e fesë që sjell hirin e Ungjillit të Krishtit, dhe që mund të hapë gjithmonë rrugë të reja për arsyen dhe për përpjekjet. E lume je ti, o Mari, sepse i dhe botës Birin e Hyjit; por edhe më e lume je ti sepse besove në Të. Plot me fe e ngjize Jezusin më parë në zemër e pastaj në kraharor, për t'u bërë Nëna e të gjithë besimtarëve (krh. Agustini, Sermo 215, 4). Shtriye, o Nënë, mbi ne bekimin tënd në këtë ditë të kushtuar ty; na e trego fytyrën e Birit tënd Jezusit, që i dhuron gjithë botës mëshirë e paqe. Amen”

ATI I SHENJTË FRANÇESKU HOMELIA NË JUBILEUN E FAMILJEVE

Bazilika Vatikanase – E diel, 27 dhjetor 2015 – Familja e Shenjtë e Jezusit, Marisë dhe Jozefit

Leximet biblike që dëgjuam na paraqitën figurën e dy familjeve që bëjnë shtegtimin e tyre drejt shtëpisë së Hyjit. Elkana dhe Ana e çojnë birin e tyre Samuelin në tempullin e Silos dhe ia kushtojnë Zotit (krh. 1 Sam 1,20-22.24-28). Në të njëjtën mënyrë, Jozefi dhe Maria, për festën e Pashkëve, bëhen shtegtarë në Jerusalem së bashku me Jezusin (krh. Lk 2,41-52).

S h p e s h s h o h i m
shtegtarët që shkojnë në shenjtëroret dhe në vendet e dashura për devotshmërinë popullore. Në këto ditë, shumë vetë janë vënë në ecje për të arritur Portën e Shenjtë të hapur në të gjitha katedralet e botës si dhe në shumë shenjtërore. Por gjëja më e bukur që sot vë në dukje Fjala e Zotit është se e gjithë familja e bën shtegtimin. Babai, nëna e bijtë, së bashku, shkojnë në shtëpinë e Zotit për të shenjtëruar festën me lutje. Është një mësim i rëndësishëm që u jepet familjeve tona. Madje, mund të themi se jeta e familjes është një tërësi shtegtimesh të vogla dhe të mëdha.

Për shembull, sa mirë na bën të mendojmë se Maria dhe Jozefi i kanë mësuar Jezusit të thotë lutjet! Dhe ky është një shtegtim, shtegtimi i edukimit në lutje. Na bën mirë edhe të dimë se gjatë ditës luteshin së bashku; dhe se pastaj të shtunën shkonin së bashku në sinagogë për të dëgjuar Shkrimet e Ligjit e të Profetëve dhe për të lëvduar Zotin së

bashku me të gjithë popullin. Dhe sigurisht gjatë shtegtimit drejt Jerusalemit janë lutur duke kënduar me fjalët e Psalmi: «Seç u gëzova kur më thanë: “Eja të shkojmë në Shtëpinë e Zotit!”. Ja, tashmë këmbët tona shkelën në dyert e tua, o Jerusalem!» (122,1-2).

Sa e rëndësishme është për familjet tona që të ecin së bashku dhe të

kenë të njëjtin pikësynim për të arritur!

E dimë se kemi një rrugëtim të përbashkët për të bërë; një rrugë ku ndeshim vështirësi por edhe momente gëzimi dhe ngushëllimi. Në këtë shtegtim të jetës bashkëndajmë edhe momentin e lutjes. Ku ka gjë më të bukur për një baba dhe një nënë se sa të bekojnë bijtë e tyre në fillim të ditës dhe në përfundim të saj. Të bëjnë në ballin e tyre shenjën e kryqit si në ditën e Pagëzimit. A nuk është kjo lutja më e thjeshtë e prindërve për bijtë e tyre? T'i bekojnë, pra t'ia besojnë ata Zotit, siç kanë bërë Elkana dhe Ana, Jozefi dhe Maria, që Ai të jetë mbrojtja e tyre dhe mbështetja e tyre në momentet e ndryshme të ditës. Sa e rëndësishme është për familjen të takohet qoftë edhe për një moment të shkurtër lutjeje para se të hahet së bashku, për të falënderuar Zotin për këto dhurata,

dhe për të mësuar ta bashkëndajë atë që ka marrë me ata që kanë më shumë nevojë. Janë të gjitha gjeste të vogla, që megjithatë shprehin rolin e madh formues që ka familja në shtegtimin e përditshëm.

Në përfundim të atij shtegtimi, Jezusi u kthye në Nazaret dhe u nënshtrohej prindërve të vet (krh. Lk 2,51). Edhe kjo shëmbëlltyrë përmban një mësim të bukur për familjet tona. Në të vërtetë, shtegtimi nuk përfundon kur arrijmë shenjtëroren, por kur kthehemi në shtëpi dhe rifillojmë jetën e përditshme, duke vënë në jetë frytet shpirtërore të

Vijon në fq. 3 ►

ATI I SHENJTË FRANÇESKU

HOMELIA NË JUBILEUN E FAMILJEVE

◀ *Vijim i fq. 2*

përvojës së jetuar. E dimë se çfarë kishte bërë Jezusi atëherë. Në vend që të kthehej në shtëpi me të vetët, ishte ndalur në Jerusalemin, në Tempull, duke u shkaktuar një trazim të madh Marisë e Jozefit që nuk po e gjenin më. Për këtë “shkelje”, ndoshta edhe Jezusit iu desh t'u kërkonte falje prindërve. Ungjilli nuk na e thotë këtë, por besoj se mund ta hamendësojmë. Nga ana tjetër, pyetja e Marisë shfaq njëfarë qortimi, duke e bërë të dukshëm shqetësimin dhe ankthin e saj dhe të Jozefit. Duke u kthyer në shtëpi, Jezusi me siguri është shtrënguar fort pas tyre, për të treguar gjithë dashurinë e tij dhe dëgjuesën e tij. Bëjnë pjesë në shtegtimin e familjes edhe këto momente që me Zotin shndërrohen në mundësi rritjeje, në rast për të kërkuar falje e për të gjetur falje, për të shfaqur dashurinë dhe dëgjuesën.

Në Vitin e Mëshirës, çdo familje e krishterë u bëftë vend i privilegjuar i këtij shtegtimi në të cilin përjetohet gëzimi i faljes. Falja është thelbi i dashurisë që di ta kuptojë gabimin dhe ta ndreqë atë. Të shkretët ne nëse Hyji nuk do të na falte! Pikërisht brenda familjes njeriu edukohet në falje, sepse ka sigurinë se kuptohet dhe mbështetet pavarësisht prej gabimeve që mund të bëjë.

Të mos e humbasim besimin në familjen! Është bukur t'ia hapim gjithmonë zemrën njëri-tjetrit, pa fshehur asgjë. Ku ka dashuri, aty ka edhe kuptim e falje. Jua besoj të gjithëve ju, të dashura familje, këtë shtegtim shtëpiak të përditshëm, këtë mision kaq të rëndësishëm, për të cilin bota dhe Kisha kanë nevojë më shumë se kurrë.

JUBILEU I FAMILJEVE NË SHKODËR

Tema e familjes ka qenë dhe vazhdon të jetë në qendër të vëmendjes së kishës. Kjo është ndoshta edhe arsyeja kryesore se si gëzimit të fillimit të vitit Jubilar dhe haresë së Krishtlindjes, iu shtua kënaqësia e celebrimit të Jubileut të Familjes, në Katedralen e Shën Shtjefnit, me dt. 27dhjetor, me rastin e Festës së Familjes së Shenjtë, në praninë e Imzot Angelo Massafra (Arqipeshkëv Metropolitan, Shkodër-Pult), të të ftuarit të veçantë të Don Gjergj Meta (famullitar i Durrësit), dhe nën kujdesin e veçantë të Don Raffaele Gagliardi (përgjegjës i zyrës së familjes)

Në këtë ditë, plot 2000 besimtarë dëshmuar me pjesëmarrjen e tyre, qëndresën e familjes së krishterë ndaj shtypjeve sociale të kohës.

Programi u hap nga Don Raffaele, i cili iu uroi mirëseardhjen familjeve besimtare. Në vijim, nën kujdesin e Don Gjergj Metës, u zhvillua një katekeze, ku u prekën pika kyçe të koncepteve mbi familjen si: familja në realitetin e krishterë; familja dhe themelet e saj në shoqëri; martesë, si burim i lindjes së familjes etj. Mes shumë të tjerash u theksua se shpëtimi i personit dhe shoqërisë së krishterë është i lidhur ngushtë me lumturinë e bashkësisë martesore dhe familjare. Nëse prindërit prijnë me shembull dhe me uratë familjare të përbashkëta, fëmijët e kanë më të lehtë për të gjetur rrugën e shëlbimit dhe shenjtërisë. Në këtë mënyrë mësohet feja në familje, dhe kultivohet Fjala e Zotit, e cila, siç tha Don Gjergji, është substanca kryesore e mbarëvajtjes familjare. Kështu, familja duhet të zbatojë Fjalën e Zotit, e të zbatosh atë do të thotë të bindesh me përlulësi, përvujtëri e dashuri ndaj Krijuesit Tonë. E të dëgjosh nuk është diçka e lehtë, por, përkundrazi, duhet të jetë diçka e thellë. Lum njeriu që dëgjon-ndjen. Po sot? Sa e dëgjojmë njëri tjetrin? E pra, një familje e shëndoshë praktikon dëgjimin reciprok, pasi të dëgjosh do të thotë t'i japësh rëndësi tjetrit, ta çmosh atë. Për këtë një familje duhet të jetojë

duke komunikuar e duke dëgjuar.

U prek gjithashtu tema e martesës, e cila në ditët e sotme po përplasat me krizat e keqinterpretimit të funksionit të saj, duke e bërë të vërtetën e realitetit të saj diçka relative, sipas interesave individuale. Fjala e Zotit fton shpesh të fejuarit të ushqejnë dhe të ruajnë fejesën me dashuri të pastër dhe më vonë ta vulosin në kurorë shenjte e dashuri të pandarë dhe të gjallë. Martesa nënkupton dhurimin ndaj shoqi shoqit duke marrë përsipër lumturinë e vuajtjen e përbashkët e duke pranuar identitetet vetjake të njëri-tjetrit, duke pohuar, kështu besnikëri të hekurt.

Martesa dhe dashuria martesore kanë për qëllim lindjen dhe edukimin e fëmijëve, të cilët pa dyshim janë dhurata më e vlefshme e martesës dhe e mira më e madhe për prindërit e mbarë shoqërinë. Duke qenë se martesë është burimi i lindjes së një bashkësie dashurie e quajtur familje, dhe kjo e fundit mban mbi supë mbarëvajtjen e shoqërisë, nuk mund të merret si diçka e lehtë dhe e thjeshtë. Thuhet, se çfarë vjen lehtë, ikën lehtë.

Kjo është arsyeja kryesore se pse në katekezën e tij, Don Gjergji ngriti zërin duke bërë thirrje për të ndaluar martesat në moshë të re, e cila, siç shihet po sjell një vorbull të zymtë njohjeje në funksionet e familjes. Për këtë njëri duhet të thellohet në katekizëm, që zë fill fillimisht në gjirin e familjes e më vonë pranë komunitetit përkatës fetar. Nuk mjafton pra, vetëm pjekja trupore, por duhet edhe pjekja psikike e shpirtërore, në mënyrë që nesër të kemi një jetë të lumtur me dikë që pranon të qëndrojë në jetën tonë.

Jubileu u mbyll me Meshën e Shejtë ku falënderuam Zotin për të mirat që na jep çdo ditë, dhe për ndjesën e plotë në vitin Jubilar të Mëshirës, duke u bërë kështu vepër e gjallë e mëshirës së Atit tonë.

Xhovana Guri

DITA E PAQES NË SHKODËR

◀ *Vijim i fq. 1*

marrim vetëm si meritë personale dhe as të ndjehemi të përkëdhelurit e fatit. Kjo do të thotë se Zoti na ka zgjedhur si instrument të Tijin për të sjellë mirësinë e tij përreth.

Këtë kishte në thelb mesazhi i Atit të Shenjtë i cili u shpërnda për publikun e Shkodrës në shfaqjen “Vit të Mbarë o Shkodër” moderuar nga çifti i gazetarëve Simon dhe Eliona Shkreli.

Aktiviteti u përshëndet nga Shkëlqesia e tij, Arqipeshkvi Metropolitan i Shkodrës, Imzot Angelo Massafra si dhe nga Kryetarja e re e Bashkisë Shkodër, Znj. Voltana Ademi e cila në fjalën e saj, u shpreh se nismat që i shërbejnë klimës pozitive në komunitet, do të kenë gjithmonë edhe mbështetjen e saj institucionale. Ja në vijim fjala përshëndetëse e Imzot Angelo Massafra:

“E nderuar Zonja Voltana Ademi, Kryetare e Shkodrës, të Nderuara Autoritete Civile, shumë të dashur të rinj dhe vëllezër e motra! Vit të mbarë të gjithëve!

Falënderoj Z. Luigj Milën, Përgjegjës i Qendrës Drejtësi e Paqe, Komunitetin Sant'Egidio, shkollat tona, grupet famullitare, bashkëpunëtorët dhe Drejtorin e Milleniumit për këtë mbrëmje të bukur.

“FITO MBI INDIFERENCËN DHE ARRIJE PAQEN”

Kjo është tema e ditës XLIX Botërore për Paqen. Falënderojmë Papa Françeskun për këtë mesazh, që Ai ia dergon Kishave dhe Krereve të

Shteteve e të Qeverive edhe të Përgjegjesve të Besimeve Fetare për të kujtuar vlerën thelbësore të paqes dhe nevojën për të vepruar pa u lodhur për ta arritur atë.

Papa Françesku na fton që të fitojmë mbi indiferencën dhe të bëjmë “gjeste vëllazërie ndaj atyre që janë afër nesh”. Papa u drejton “një thirrje urgjente të gjithë burrave dhe grave vullnetmirë, si dhe të gjithë atyre që, nga afër apo nga larg, edhe në nivelet më të larta të institucioneve, që të përmirësojmë realitetin në të cilën jetojmë: duke u nisur nga Familja e vet, nga fqinjët dhe me ambjentet e punës”

Problemet e medha që janë në botë si: luftërat, veprime terroriste, përdjekjet për motive etnike apo fetare, që kanë marrë tiparet e asaj që mund të quhet “lufta e tretë botërore vende-vende”, nuk duhet që ta humbim shpresën që njeriu e njerëzimi, me ndihmen e Zotit, mund të tejkalojë te keqen.

Hyji nuk është indiferent! Njerëzimi është i rëndësishëm për Hyjin, Hyji nuk e braktis kur! “Forma e parë e indiferencës në shoqërinë njerëzore është ajo ndaj Hyjit, prej të cilës buron edhe indiferenca ndaj të afërmit dhe ndaj krijimit”...çfarë dallimi: Hyji nuk është indiferent ndaj njeriut por njeriu bëhet indiferent ndaj Hyjit!

Njeriu mendon se është autori i vetes së vet, i jetës së vet dhe i shoqërisë; ai ndihet i vetëmjaftueshëm dhe synon jo vetëm ta zëvendësojë Hyjin, por edhe të bëjë krejt pa të...Dhe Pali VI kishte pohuar se «nuk ka një humanizëm të vërtetë nëse nuk është i hapur ndaj

Absolutit...” dhe

materializmi praktik shkakton indiferencën që çon në mbyllje, mosangazhim dhe në korrupsionin, që është rrënjosur thellë në shoqëri si një kancer shoqëror që rritet, thotë papa Françesku.

Korrupsioni, që është edhe në Shkodër, është shenjë e mungesës së humanizmit dhe e pangopsisë! Le të kthehemi te Zoti, pavarësisht nga feja, dhe do të bëhemi të gjithë më human.

“Paqja është një dhuratë e Hyjit dhe vepër njerëzore. Paqja

është dhuratë e Hyjit, e cila i është besuar të gjithë burrave dhe grave, që janë thirrur ta realizojnë atë”

Të dashur, në këtë vit Jyblar të Mëshirës të fitojmë indiferencën dhe të bëhemi më të mëshirshëm. Viti i ri, me hirin e Hyjit, le të jetë vit paqeje për çdo njeri, për ato familje që vuajnë për mungesën e paqes, për ato familje që kanë pësuar vrasjet në këto ditet e fundit, për Shkodrën, për Shqipërinë, për Tokën e Shenjtë, për Sirinë, Irakun dhe për 50 kombe ku ka luftë dhe për të gjithë botën. Nga zemra ju falënderoj të gjithëve për praninë dhe uroj që të gjithë të gëzojmë paqen dhe të japim me bujari paqen dhe mëshirën. Përshumëvjet!”

KREZMIME - KREZMIME - KREZMIME

Në vitin 2015 Arqipeshkvi ynë, Imzot Angelo Massafra ka vizituar gati të gjithë famullitë duke kremtuar sakramentin e Krezmimit të rinjvë të famullive që janë shënuar më poshtë, duke filluar pas Pashkës: në muajin prill në Trush; në muajin maj: në kishën e shën Kollit në Shkodër, Guri i zi, në Shën Françeskun në Gjuhadol (për universitarët), Bajzë, Katedrale, në Qendrën “Jezusi: Bariu i Mirë”, Koplik, Boriç e Barbullush.

Në muajin qershor: Dajç Bregu i Bunës, Gomsiqe – Velipojë, Prekal, Velipojë – Sektor, Berdicë, Juban e Dobraç.

Në muajin korrik në Stajkë. Në muajin gusht: Rranxa Bushat, Breg i Lumit (Dukagjin), Hoti. Në muajin tetor: Beltojë, Hoti i Ri, Bardhaj, Kisha Shën Gjjon Bosko dhe në muajin nëntor në Koman.

IMZOT RROK MIRDITA NDËRRON JETË

Arqidioqeza Metropolitane Tiranë-Durrës me shumë dhimbje njofton se sot me datë 7 dhjetor 2015, rreth orës 14.30, në Qendrën Spitalore “Nënë Tereza”, si pasojë e një hemoragjie cerebrale, ka kaluar në shtëpinë e Atit, Bariu i saj, Shkëlqesia i Tij Imzot Rrok Mirdita, Arqipeshkëv Metropolit i Arkidioqezës Metropolitane Tiranë – Durrës. Qysh me datë 4 dhjetor 2015 Imzot Mirdita ka pësuar një insult cerebral. Menjëherë i është nënshtuar atë ditë një ndërhyrje kirurgjikale dhe është ndjekur në repartin e terapisë intensive të Neurokirurgjisë ku ka vazhduar në gjëndje kome. Pavarësisht të gjitha përkujdesjeve dhe përpjekjeve nga ana e stafit të Neurokirurgjisë, gjëndja e tij ka ardhur duke u përkeqësuar derisa sot kur ka ndërruar jetë.

Kush ka qenë Imzot Rrok Mirdita?

Mons. Rrok Mirdita ka lindur në Këllezen të Ulqinit (Mal i Zi), më 28 shtator 1939. Shkollën fillore dhe të mesme e ka ndjekur në vendlindje. Ka kryer Liceun Klasik dhe studimet filozofike dhe teologjike në Zagreb, me rezultate të shkëlqyera. U shugurua meshtar më 4 korrik 1965 nga Arqipeshkvi i Tivarit, Aleksander Tokic. Deri në 1973 ka zhvilluar veprimtarinë e vet baritore ndër famullitë shqiptare të dioqezës së Tivarit (Mal i Zi). Në këtë vit dërgohet nga Arqipeshkvi i Tij Në New York për t'u ardhur në ndihmë emigrantëve shqiptarë në nevojat baritore pranë qendrës “Zoja e Këshillit të Mirë” në Bronks (Bronx).

Në përkim me Arqipeshkvin e Tivarit Eminenca e Tij Card. Terence Cook, Arqieshkvi i New York, me një dekret të 19 qershorit 1981 e inkardinon në dioqezën e tij duke e ngarkuar me veprimtarinë baritore pranë qendrës “Zoja e Këshillit të Mirë”. Në 1985 Eminenca e Tij Kradinal O'Connor Arqipeshkëv i New York-ut e emëron administrator të qendrave Katolike Shqiptare “Zoja e Këshillit të Mirë” dhe “Shën Pali”.

Në 28 shtator 1989 emërohet nga i njëjti arqipeshkëv, famullitar i famullisë së re “Zoja e Shkodrës”, e themeluar nga vetë Mons. Rrok Mirdita.

Gjatë viteve në New York do të merret me përkushtim të veçantë me çështjen e të larguarve nga Shqipëria, me të cilët bashkëndan dramën e dhimbjes e fatkeqësinë e të afërmeve të mbetur në atdhe, të cilët i trajtojnë si tradhëtarë. Në 1991 viziton Shqipërinë, që e kishte njohur përmes emigranëve shqiptarë të Sh.B.A-së dhe solidarizohet me plagët e këtij vendi të martirizuar.

Në 1992 Papa Gjon Pali i II e emëron Arqipeshkëv të Durrës-Tiranë. Pas këtij emërimi largohet për t'u vendosur në Shqipëri duke u përkushtuar për ngritjen shpirtërore dhe promovimin njerëzor të popullit besuar kujdesit të tij baritor.

Më 24 prill 1993 shugurohet Ipeshkëv nga Papa Gjon Pali i II, gjatë Udhëtimit të tij Apostolik në Shqipëri, në Katedralen e Shkodrës, së bashku me tre klerikë të tjerë të mbijetuar nga regjimi komunist. Të njëjtën ditë bën hyrjen zyrtare në dioqezë së bashku me Atin e Shenjtë.

Në vitet 1994-2000 është president i Caritasit Shqiptar dhe angazhohet fuqishën në lehtësimin e vuajtjeve të shkatuara nga lufta e Kosovës. Më 29 mars 1999 i bën thirrje institucioneve të ndryshme Katolike të Europës për t'iu ardhur në ndihmë popullsisë në nevojë të skajshme, thirrje së cilës i përgjigjen me efektshmëri shumë prej tyre.

Në vitin 1996 zgjidhet Kryetar i Konferencës Ipeshkvnore të Shqipërisë dhe kryetar i parë i Shoqërisë Biblike Ndërkonfesionale në Shqipëri, shoqëri e sapo themeluar.

Në vitin 2000 Sovrani i Maltës i jep titullin Kapelan i Kryqit të Lartë ad honorem duke e vënë në kategorinë e mësuesit të madh.

Në vitin 2002 përfundon ndërtimin e Kishës Katedrale të Shën Palit në Tiranë, duke i dhuruar bashkësisë katolike një pikë referimi për rritjen shpirtërore, gjë që do të lerë shenjë në zhvillimin shoqëror e shpirtëror të vendit.

Në janar të vitit 2005 Papa Gjon Pali i II e lartëson në rangun e Arqipeshkvit Metropolit dhe më 29 qershor të të njëjtit vit merr nga Papa Benedikti i XVI në Bazilikatën e Shën Pjetrit Platinium e Metropolit.

Kryetari i Bashkisë së Tiranës i jep titullin Qytetar Nderi, duke vlerësuar ndihmesën e jashtëzakonshme të Arqipeshkvit për zhvillimin e harmonisë fetare, rilindjen e besimit në të gjithë vendin dhe maturinë me të cilën ka ndihmuar në kapërcimin e vështirësive politike. Po të njëjtin titull i jep edhe Kryetari i Bashkisë Rrëshen për ndihmesën e shkëlqyer në ndërtimin e strukturave kishtarë.

Për më se 13 vite Arqipeshkvi është angazhuar që Kisha Katolike në Shqipëri në këtë dioqezë të rëndësishme, t'i vijë në ndihmë të gjithë kategorive të popullsisë.

Për këtë arsye i ka nxitur misionarët që të angazhohen në fushën e arsimit, atë shëndetësore, në mbrojtjen e fëmijëve, në mbështetjen e familjeve në vështirësi dhe në strehimin e të braktisurve përmes hapjes së shkollave fillore (fillore, e të mesme), azileve, qendrave sociale, shkollave profesionale, qendrave shëndetësore, dhe atyre për fëmijët e braktisur, si dhe një qendër për rekuperimin e të rinjve të prekur nga droga, dhe e gjithë kjo pa bërë diskriminime fetare e shoqërore.

Në vitin 2006 Presidenti i Republikës së Shqipërisë Z. Alfred Moisiu i ka akorduar “Urdhërin Nënë Tereza” me motivacionin: “për kontributin e dhënë në ndërtimin e institucioneve të Kishës Katolike në Shqipëri; për vëmendjen e veçantë të dialogut ndërfeetar; për angazhimin në themelimin e institucioneve të ndihmës sociale dhe ndihmesës së njerëzve në kushte të pafavorshme”.

Në maj 2006 asambleja e zakonshme e Konferencës Ipeshkvnore të Shqipërisë e zgjedh rishtas Kryetar të saj.

Ne vitin 2010 presidenti i Republikës Z. Bamir Topi i akordon urdherin Gjergj Kastrioti Skenderbeu, me 13 maj 2013 Akademia Ndekombetare Bonifaci VIII i akordon titullin Akademik Nderi.

Dom Gjergj Meta

FILLIMI I JUBILEUT TË MËSHIRËS NË SHKODËR

Imzot Angelo Massafra, me letrë e datës 14/11/2015, Prot. N. 13/2015 ka dërguar letrën që vijon të gjithë Meshtarë, Rregulltarë, Rregulltare dhe besimtarë për fillimin e Vitit Jubilar të Mëshirës:

“Po afrohet me të shpejtë përvoja e Vitit Jubilar të Mëshirës. Duam të përgatitemi për ta marrë këtë dhuratë të hirit të një kohe të volitshme në të cilën edhe një herë do të përjetojmë fytyrën e mëshirshme të Hyjit dhe përqaftimin e tij atëror. Për Kishën tonë të Shkodër-Pultit kjo përvojë fillon pas kremtimeve të 25-vjetorit të Meshës së parë në varrezat e Shkodrës.

Hapja e Vitit të Shenjtë të Mëshirës në Romë më 8 dhjetor, në të kremten e Zojës së Papërlyer, ndërsa për dioqezën tonë është caktuar për të shtunën më 13 dhjetor, në orën 15.00. Do të takkohemi në orën 15.00 pranë kuvendit të shën Françeskut në Gjuhadol për të nisur ecjen pendestare deri në Kishën tonë Katedrale, ku do të hapim Derën e shenjtë. Më 19 dhjetor do të jetë hapja e Derës së shenjtë në Shenjtëroren e Zojës së Këshillit të Mirë.

Sipas porosive të Papa Françesku mund të ushtrojmë veprat e bamirësisë trupore dhe shpirtërore në shtëpitë familjeje, te Motrat e Nene Tereze dhe me senuret e pleqët. Gjithashtu, ju jap disa udhëzime për të realizuar një ecje të vërtetë jubilarë:

Të përjetohet mëshira nëpërmjet Sakramentit të Pajtit, duke kushtuar në të gjitha famullitë, të Premten, një kohë të përshtatshme për t'u dhënë besimtarëve mundësinë të kremtojnë pendesën.

Të vlerësohet nisma e 24 ORËVE PËR ZOTIN (gjatë krezmeve), e dëshiruar nga Papa Françesku, të paktën në nivel dekanal. Sigurisht, për t'u nxitur në Kishat jubilarë, me të gjithë presbiterët dioqezanë dhe rregulltarët në nivel dekanal. Të propozohet dëgjimi i Fjalës në kohët e forta të vitit mbi temën e mëshirës. Të vlerësohet ungjilli i Lukës dhe disa pjesë të Besëlidhjes së Vjetër.

Në çdo famulli një herë në tre muaj të kremtohet dita e Caritas-it famullitar për të ndihmuar besimtarët të jetojnë mëshirën nëpërmjet veprave të bamirësisë materiale dhe shpirtërore.

Një angazhim më të veçantë për të pajtuar familjet në ngatërresat e në gjak. Shtegtime zonale dhe famullitare për në Katedralen dhe Shenjtëroren. Vikari i Përgjithshëm bashkë me Vikarët Zonalë të organizojnë turne rrëfimi në katedralen dhe në Shenjtëroren.

Ju kujtoj se me 27 dhjetor 2015 do të kremtojmë Jubileun e Familjeve në katedrale (Dom Raffaele do t'ju njoftoj...)

Me urimin që të ndihmohemi më mirë për ta jetuar fenë tonë dhe për t'u ndier të përtërirë në ecjen tonë, ju përsëndes me përzemërsi”.

Në Shkodër u hapën dy dyert të shenjta, në katedralen dhe në Shenjtëroren; në vijim ju paraqesim homelinë e Arqipeshkvit:

“Vëllezër e motra,

Ati i Shenjtë Françesku ka përruarar të martën e kaluar Vitin e Shenjtë të Mëshirës në Bazilikën e shën Pjetrit dhe, në Bollën e Shpalljes së Jubileut, na ka bërë një dhuratë madhështore: mundësinë që të kemi një Portë të Shenjtë edhe në Dioqezën tonë. Në të vërtetë, këtu në Shkodër do të jenë dy të tilla: ajo që e hapëm sot dhe ajo që do ta hapim të shtunën e ardhshme pranë Shenjtërores së Zojës së Këshillit të Mirë.

Por çfarë është Porta e Shenjtë? Cila është domethënia e saj?

Jezusi ka thënë: "Unë jam dera" (Gjn 10,7) për të treguar se askush nuk

mund të shkojë te Ati përveçse nëpërmjet tij. Jezusi është e vetmja rrugë që çon në shëlbim. Si rrjedhojë, kalimi nëpërmjet Portës së shenjtë kujton kalimin që çdo i krishterë është i thirrur të bëjë nga mëkati në hir nëpërmjet Krishtit, që i thërret të gjithë për të marrë pjesë në frytet e shëlbimit të Zotit dhe të mëshirës së tij.

Papa Françesku ka kujtuar: «Nëpërmjet Portës së Shenjtë do të lejojmë të na përqafojë mëshira e Hyjit dhe do të angazhohemi që të jemi të mëshirshëm me të tjerët ashtu sikurse Ati është me ne».

Kështu kremtohet Jubileu, duke kryer shtegtimin drejt Kishës Katedrale, ose drejt Shenjtërores së Zojës së Këshillit të Mirë, ose drejt njëres prej

Bazilikave më të Mëdha që gjenden në Romë dhe duke kaluar nëpër Portën e Shenjtë.

"Shtegtimi është një shenjë e posaçme e Vitit të shenjtë sepse kujton ecjen që çdo person bën në ekzistencën e vet. Jeta është një shtegtim dhe qenia njerëzore është “udhëtare”, shtegtare që përshkon një rrugë deri në cakun e dëshiruar". Pra, shtegtimi është një rrugëtim pendimi dhe përgatitjeje për përtëritje të brendshme që besimtari e bën në hapat e Jezusit. Duke bërë ato gjeeste, kaq të thjeshta por shumë domethënëse, do të angazhohemi që të jemi persona më të mirë, dhe me mirësinë tonë do të ndihmojmë që ta bëjmë këtë botë një vend

më të mirë.

Liturgjia e Fjalës e kësaj të diele III të Ardhjes nuk mund të ishte një rast më i mirë për të nisur Vitin e Shenjtë në Arqidioqezën tonë. Në të vërtetë, ajo na flet për gëzim, për galdim... fjalë që kujton, pikërisht, Jubileun që përruam. Askush nuk do të kishte mundur ta shpjegonte më mirë se Sofonia profet konceptin e Jubileut; ai na ka thënë:

Këndo hareshëm, bija e Sionit, thuaja gëzueshëm këngës, o Izrael!

Gëzo e galdo me gjithë zemër, ti, bija e Jerusalemit! E tërhoq Zoti dënimin tënd!

Ja, Jubileu është pikërisht

kjo tërheqje e dënimit që të gjithë meritonim për shkak të mëkatit tonë. Është viti i faljes së mëkateve dhe të ndëshkimeve për mëkatet, i kthimit dhe i pendesës sakramentale.

Duke kaluar nëpër atë Portë dhe duke iu afruar Sakramentit të Pajtit, mëkatet tona do të falen. Dhe jo vetëm mëkatet do të falen, por edhe ndëshkimet e lidhura me to. Teologjia katolike mëson se çdo mëkat i yni ka një pasojë të dyfishtë:

- krijon një faj që falet me zgjidhjen sakramentale në Rrëfim, nëpërmjet së cilës mëkatari rivendoset në

gjendjen e hirit dhe në bashkimin me Hyjin.

- shkakton një ndëshkim që mbetet përtej zgjidhjes. Njeriu mëkatar, megjithëse i pajtuar me Hyjin, është ende i shënuar prej atyre “mbetjeve” të mëkatit që nuk e bëjnë krejtësisht të hapur ndaj hirit.

Në veçanti, ndëshkimi i përkohshëm mund të kryhet në tokë me lutje dhe pendesa, me vepra bamirësie dhe me pranimin e vuajtjeve të jetës. Për ta shlyer borxhin e ndëshkimit të përkohshëm, Kisha u lejon besimtarëve të pagëzuar të marrin ndjesën.

Ndjesa mund të jetë e pjesshme (është vetëm një hap në ecjen e pastrimit) ose e plotë, e tërësishme (siç është ajo jubilarë), sepse është një hir i jashtëzakonshëm që e shëron krejtësisht njeriun, duke e bërë atë një krijesë të re.

Por Papa Françesku e kupton atë edhe në një mënyrë tjetër: ai na thotë se

Vijon në fq. 11►

JAVA E LUTJES PËR BASHKIMIN E TË KRISHTERËVE

Të thirrur për t'u shpallur të gjithëve veprat e madhërueshme të hyjit (krh. 1 pj 2,9)

Këtë thirrje përmban tema e “Javës së Lutjes për bashkimin e të krishterëve” e vitit 2016. Vet Shën Pjetri gjen një të vërtetë shumë të madhe, se të krishterët para takimit tyre me Ungjillin nuk ishin Popull i Hyjit e me thirrjen që e morën nga Hyji u bënë popull i Tij. Dikur nuk kishin mëshirë, tani kanë mëshirën e Tij. Dikur nuk patën hirin e tani kanë hirin e Hyjit përmes Jezu Krishtit.

Ja pra, këtë të vërtetë, këtë mesazh gëzimi jemi “të thirrur t'u shpallim të gjithëve” e të tregojmë me jetë “veprat e madhërueshme të Hyjit” që Ai vet bëri në jetën tonë.

Shembulli dhe dëshmia nuk mund të bëhen nëse jemi të ndarë si Kishë. “Vallë, a qenka Krishti i ndarë?” (1Kor 1,13). Kështu për të filluar hapat konkret drejt njësisë, Kisha në Shkodër, si ajo katolike nën udhëheqjen e Imzot Angelo Massafra, po ashtu edhe ajo ortodokse nën udhëheqjen e Atë Nikolla Petani, organizuan takime lutjeje të

përbashkëta për këtë qëllim. Të martën me 19 janar në orën 17.00 tek Kisha ortodokse u mbajt mbrëmësorja e përbashkët, ku ishin të pranishëm Atë Nikolla që udhëhoqi lutjen, Imzot Angelo si edhe dhjetëra besimtarë katolik e ortodoks. Atë Nikolla, duke u nisur nga shëmbëlltyra e vreshtit (krh. Gjn 15,1-17), na ftoi që të gjithë të mbesim në Krishtin si shermendet në hardhi.

Pas dy ditësh, me 21 janar në ora 17.00 në Kishën e Shën Kollit u mbajt e udhëhequr nga Imzot Angelo, në praninë e Atë Nikollës dhe disa dhjetëra besimtarë lutja e mbrëmësore. Arqipeshkvi i Shkodër-Pultit, duke marrë shtytje nga (1Pj 2,9), tha se ne që nuk ishim popull tani, falë Pagëzimit jemi popull i Hyjit. Kështu jemi të ftuar që të ndërtojmë së bashku njësinë e Kishës si gurë të gjallë të saj që jemi. Kështu kemi bërë një hap përpara drejt plotësimit të lutjes së Krishtit që thotë: “O Atë i shenjtë! Ruaji në Emër tënd ata që ti m'i dhe që të jenë një sikurse ne!” (Gjn 17,11).

Kolë Dedaj

20 VJETORI I VDEKJES SË MONS. LORO NODAJ GURI I ZI

Me datën 16 janar 1996 vdiq Mons. Loro Nodaj, në Shkodër, famullitar i Katedrales së Shkodrës, dhe u varrosur në vendlinjen e tij Guri i zi, po në Varrezat e këtij fshati, dhe me këtë rast në famullinë e këtij fshati u përkujtua 20-vjetori i vdekjes.

Në kujdesin e famullitarit të kësaj famullie, Don Raffaele Gagliardi si dhe të Shoqatës që mban emrin Mons. “Loro Nodaj”, u përkujtu 20-vjetori i vdekjes me disa aktivitete të përshpirtshme si dhe një Meshë përkujtimore pranë kësaj famullie ku lindi dhe kontribuoi për disa vite Mons. Loro Nodaj, si në ndertimin e kësaj Kise ashtu edhe në shërbesat fetare gjatë periudhës së komunizmit si dhe pas hapjes së lirisë fetare.

Me datë 15 janar në Kishën “Zemra e Krishtit” pranë kësaj famullie u bë shërbesa e lutjes nën udhëheqjen e Arqipeshkvit tonë Mons. Angelo Massafra dhe famullitarit Raffaele Gagliardi, me pjesëmarrjen e familjarëve të të ndjerit si dhe shumë të të ftuarve me këtë rast, por pa harruar edhe ato që janë aty gjithmonë besimtarët e zones.

Pas Lutjes me këtë rast, të gjithë pjesëmarrësit vizituan varrin e Mons. Loro Nodajt, ne varrezat e fshatit në Baran, ku edhe u bë një lutje si dhe u vendosën kurora dhe lule në emër të Arqipeshkvisë, famullisë “Zemra e Krishtit”, shoqatës që mban emrin e tij, si dhe nga të afërm e familjarë.

Pastaj u zhvillua një takim bisedë+koktejl në Sallën Mons. Loro Nodaj, pranë kësaj famullie, ishte një bisedë njohjeje dhe kujtese për jetën shoqërore dhe meshtarake të Mons. Loro Nodajt.

Të nesërmen u mbajt Mesha solemne në kujtim të 20-vjetorit të

vdekjes së Mons. Loro Nodaj po në Kishën “Zemra e Krishtit”, drejtuar nga famullitari i kësaj famullie Don Raffaele Gagliardi me pjesëmarrjen e shumë besimtareve të ardhur edhe nga fshatrat e tjera, si dhe nga Shkodra, ku dhe e mbylli aktivitetin e tij meshtarak, ky martir i gjallë i Krishtit.

Dom Raffaele Gagliardi

MBYLLJA E VITIT PËR JETËN RREGULLTARE NË RRËSHEN

Me datën 23 janar 2016, të shtunë, u bashkuan në Rrëshen rregulltarët dhe rregulltaret e të gjitha dioqezat për të kremtuar, në nivel kombëtar, mbylljen e Vitit e Jetë së kushtuar, të thirrur nga Presidenti i Konferencës Shqiptare Eprorëve të Larta, Atë Giovanni Peragine. U realizua programi i parashikuar: në orë9.00: Mikpritja tek pallati i Kulturës , pas Përshëndetja e Atit Peragines. Liturgja Pendestare e udhëhequr nga Imzot Angelo Massafra, me procesionin drej Katedrales dhe rrëfime . Në oën 11.45: Mesha e shenjtë e udhëhequr nga Imzot Cristoforo Palmieri; ishin të pranishëm Imzot Ramiro Romero Inglés, Ipeshkvinj, Rregulltarë dhe rregulltare të shumta. Në orën 13.00: agape vëllazërore dhe muzikën e grupeve kulturore të Rreshenit. Ka qenë vërtet një ditë shumë e bukur. Falënderojmë organizatorët dhe pjesëmarrësit. Në vijim Homelinë e Imzot Cristofori, Ipeshkëv i Rreshenit. Vijn Homelia i Imzot Cristoforit,

“Fort të dashur të gjithë! Të gjithë të mbledhur nga një thirrje e përbashkët, para çdo thirrjeje tjetër, edhe pse pas thirrjes së krishterë të pagëzimit, është thirrja në Jetën e Kushtuar. Më takon të evidentoj diçka që mbyllet... dhe diçka tjetër që po hapet: viti i jetës së kushtuar dhe fillimi i vitit jubilar që për ne, duhet të konsiderohen si dy pika të fiksuara mbi të cilat të mbështesim të gjithë të qenurit dhe të vepruarit tonë. Kam thënë, që po celebrujmë mbylljen e vitit të jetës së kushtuar, por nuk kam thënë përfundimin e tij...

Sepse jam i bindur që ajo çka nevojitet më shumë në zemrat tona është dëshira për të dalë përfundimisht nga ky vit në të cilin kemi thënë e stërthënë mbi sesi duhet të jemi e të veprojmë, kaq sa të mos shohim orën për t’u rivendosur në udhëtim me gjithë entuziazmin e gjithçkaje të bukur që kemi mundur të themi për veten tonë,... për Hyjin, dhe për botën, dhe t’ia themi e rithemi, me qartësi edhe më evidente, me më shumë kurajo ungjillore, kujtudo që do të takojmë, të sigurt për faktin që të jemi zbulues i një bote që ekziston tashmë, edhe pse jo në plotësi.

Viti i jetës së kushtuar që, si apostujt në darkën e fundit, na ka mbajtur të mbyllur, si fshikez në bletore, për të shpërthyer, më pas, e për të dalë jashtë, si flutura shumëngjyrëshe, secili me ngjyrat e karizmës së vet, na shtyn sot të rifillojmë fluturimin vetëm me dy krahë, dhe jo më shumë, të aftë të na bëjnë të fluturojmë gjithnjë e më lart, pa frikë se do të digjemi. Na ka furnizuar, në mënyra dhe në momente të ndryshme vetë Ati i Shenjtë, i kemi marrë në konsideratë, në shumëllojshmëri aspektesh, është koha t’i ushtrojmë gjithnjë e më shumë.

Krahu i parë do të jetë ai i bashkimit intim dhe të thellë me Hyjin që të mund të vëmë në veprim tjetrin krah, bashkimin me të afërmin, brenda apo jashtë komunitetit. Nëse nuk kemi bashkim të vërtetë dhe të thellë me Hyjin, nuk do të kemi kurrë bashkim me vëllain. Nuk do ta konsiderojmë kurrë si të afërm, personin e fundit, atë më pak domethënësin për botën, por më të rëndësishmin në sytë e Hyjit, nëse nuk konsiderojmë Hyjin si të parin, absolutin e jetës sonë. Nuk do të jemi kurrë profetë të një bote që do të vijë, por që ka filluar tashmë në ne dhe nëpërmjet nesh, në dhurimin e

një dashurie pa kufinj dhe në bashkimin intim dhe original me Krishtin.

Papa Françesku një ditë u ka thënë rregulltarëve, dhe mendoj është mirë ta rikujtojmë: “Thoni që të luteni nuk është kohë e humbur, të adhurosh Hyjin nuk është kohë e humbur, të lavdërosh Hyjin nuk është kohë e humbur. Nëse ne, të kushtuarit, nuk ndalemi çdo ditë përballë Hyjit në dhuratën e lutjes, vera do të bëhet uthull”.

Jeta jonë, shtoj ose sqaroj, do të bëhet e pakuptimtë, e paaftë për të stimuluar vetë Kishën dhe botën drejt plotësimit të Tjetrit (me T të madhe) drejt Hyjit,dmt, dhe, në të njëjtën kohë, drejt të afërmit.

Rregulltarë, të Kushtuar për Hyjin, nuk është që të rrimë duarkryq dhe të mbyllur në vetvete, qoftë edhe në bashkimin intim me Hyjin, por për të takuar, për të dashur dhe për të shërbyer vëllezërit... për të vënë në veprim krahun tjetër. Po, pikërisht atë të bashkimit mes nesh, brenda dhe jashtë komunitetit. Të pranojmë jetën tonë dhe ta jetojmë si dhuratë dhe rast për të jetuar dashurinë.

Dhe meqënëse për të jetuar kështu kërkohet një zemër e re, ja nevoja për ta kërkuar me bashkimin intim të dashurisë me Hyjin.

Motra dhe vëllezër të dashur, mos më thoni që gjithë kjo është e bukur, por përveçse e lodhshme, edhe gati e pamundur për t’u praktikuar... dhe që, përveç kësaj, duhet të ngarkohemi, direkt, me përgjegjësi të reja, që na vijnë nga realitete të tjera, nga viti tjetër, ai i Mëshirës i sapofilluar dhe për të cilin nuk mund të mos marrim pjesën që e kemi më shumë vetjake, sepse, përveç faktit që asgjë është e pamundur për Hyjin dhe për atë që beson në Të, si Maria, Nënë dhe Mësuese e çdo jete të kushtuar, në bindjen time, ai, viti i Mëshirës, na vjen sidomos në ndihmë në atë çka na

kërkon viti që përmbyllet. Edhe kjo gjë është thënë, nga anë të ndryshme dhe në momente të ndryshme, dhe pra që: “është pikërisht në mëshirën e Atit që jeta e kushtuar mund të rigjenerohet dhe të rilulëzojë”. Në mëshirë, r r e g u l l t a r ë t d h e komunitetet, mund të gjejnë rrugën e rikthimit, me faljen dhe me një jetë vërtet vëllazërore. Është mëshira e e k s p e r i m e n t u a r personalisht, që na bën të rizbulojmë sensin për të cilin jemi së bashku si të kushtuar, dhe Eukaristia si shenjë efikase e komunitetit dhe e misionit.

Mëshira na ndihmon të shprehim me sinqeritet dhe

përvujtëri, atë çka mendohet, të bashkëndajmë ecjen që po bëhet, vështirësitë që takohen, dëshirat më të thella të zemrës, aftësitë për të marrë mbi supen peshat e njëri-tjetri. Në mëshirën e Atit misioni ynë mbushet me gëzimin e ungjillit, zemra e të cilit është tamam mëshira. E për çfarë tjetër na thërret Zoti nëse jo për faktin që të jemi transmetues të kësaj dashurie të Tij të mëshirshme?

E perfundoj me nje urim...Ungjiilli, që jemi të thirrur të dëshmojmë dhe të shpallim, dhe që ka si qendër të tij mëshirën, ushqeftë gjithë jetën tonë, ndriçoftë impenjimin tonë misionar, dhe qoftë inkurajim për të vazhduar ecjen tonë pas Zotit, imazh i mëshirshëm i Atit të mëshirshëm, model sesi duhet të jemi ne, si bij, të mëshirshmë si Ai”.

Kronisti

HAPA KONKRETË NË DIALOGUN NDËRFETAR MYSLIMANO-KATOLIK NJOFTIM PËR SHTYP

Në kuadër të bashkëpunimit për dialogun ndërfetar myslimano-katolik, pas organizimit të disa seminareve dhe takimeve të përbashkëta midis institucioneve të komuniteteve fetare dhe atyre akademike është zhvilluar ditën e mërkurë, me datë 25 nëntor 2015 një vizitë e stafit akademik të Departamentit të Shkencave Islame nga Universiteti Hëna e Plotë Bedër dhe studentëve të vitit të tretë të këtij departamenti në Shkollën e Lartë Teologjike Katolike (Seminari Ndërdioqezian) në Shkodër.

Në krye të këtij delegacioni ishte rektori i Universitetit Bedër Prof. Dr. Ferdinand Gjana, i cili shoqërohej nga dekan i Fakultetit të Shkencave Humane Prof. Dr. Ajhan Tekinesh, Përgjegjësi i Departamentit të Shkencave Islame Dr. Atakan Derelioglu, Drejtori i Kulturës dhe Dialogut Ndërfetar në KMSH Dr. Genti Kruja, Drejtori i Marrëdhënieve me Publikun në Universitetin Bedër z. Agron Hoxha, pedagogët z. Erlis Çela, z. Adil Kutlu, Veton Tulla dhe Dr. Xhemal Alsafarti.

Stafi akademik i Universitetit Bedër është pritur në sallën e konferencave të këtij institucioni nga rektori i Seminarit Ndërdioqezian Dom Leonardo Falco, Drejtori i Seminarit Ndërdioqezian Atë Mario Imperatori, stafi akademik i kësaj shkolle dhe studentët e saj.

Gjatë pjesës së parë të këtij takimi Drejtori i kësaj shkolle At Mario Imperatori ka mbajtur një fjalë përshëndetëse, duke i uruar mirëseardhjen të pranishmëve, të cilët vinin për herë të parë në këtë institucion, duke e vlerësuar si shumë të rëndësishëm këtë bashkëpunim në fushën akademike, sidomos për studentët e teologjisë.

Ndërsa Prof. Gjana theksoi rëndësinë e bashkëpunimit dhe koordinimit të qëndrimeve për pikat e përbashkëta me rëndësi për të gjithë shoqërinë, siç janë respektimi i të drejtave të njeriut, liria e besimit, familja, aborti, edukimi i rinisë me vlerat morale e fetare reciproke, bashkëjetesa në harmoni mes besimtarëve dhe besimeve të ndryshme duke respektuar dhe njohur secilin në bindjet e veta.

Të dyja palët vlerësuan si mjaft të rëndësishme vizitën dhe kontributin që jep në forcimin e dialogut midis komuniteteve fetare në Shqipëri.

Më pas, studentët nga të dy institucionet, prezantuan programet mësimore përkatëse dhe u ndalën në misionin dhe rëndësinë që mbart formimi i teologëve në Shqipëri. Gjatë bashkëbisedimit studentët nga të dyja palët patën mundësi të shkëmbejnë mendime dhe të diskutonin mbi tema të ndryshme me interes të përbashkët.

Pas prezantimit studentët kanë shkëmbyer pyetje dhe përgjigje ndaj njëri-tjetrit lidhur me programet mësimore dhe tema të tjera. Studentët e shkencave islame në Universitetin Bedër prezantua njëkohësisht dhe projektin “Iniciativa globale universitare kundër ekstremizmit”.

Pas drekës së përbashkët, studentët kanë vizituar objektet e kultit islam dhe katolik në qytetin e Shkodrës, Muzeun e Krimeve të komunizmit, si dhe bibliotekën e Seminarit Ndërdioqezian.

Në fjalën e tij të mirëseardhjes në Xhaminë Ebu Bekër, Arben Halluni, përfaqësuesi i Myftinisë Shkodër ndër të tjera theksoi se, vizita e përbashkët e studentëve dhe stafit pedagogjik të teologjisë islame dhe asaj katolike vjen në momentin e duhur, kur bota sot ka nevojë shumë për mesazhet e paqes dhe dashurisë, harmonisë dhe

bashkëjetesës ndërfetare dhe ndodheni pikërisht në qytetin e kësaj harmonie, në Shkodër, aty ku xhamia, kisha katolike dhe kisha ortodokse janë kaq pranë njëra-tjetrës.

Gjatë kësaj vizite stafi akademik i të dyja palëve ka zhvilluar një takim pune, ku janë shprehur të gatshëm për zgjerimin e bashkëpunimit në fushën e dialogut ndërfetar, si seminare të ndërsjella, konferenca, panele dhe botime të ndryshme mbi tema të përbashkëta.

Tiranë më 26.11.2015

Universiteti “Hëna e Plotë” Bedër

KRISHTLINDJA NË FAMULLITË E MALEVE NË SARANDË DHE SELANIK

“SOT LINDI PËR NE
SHËLBUESI”

Arsyet për të falënderuar Zotin për të mirat dhe dhuratat e tij të panumërta janë gjithmonë të shumta, sidomos kur ke përballë vetes persona që të dëshmojnë një falënderim për një “dhuratë” të marrë. Këtë vit duhet ta falënderojmë në mënyrë të veçantë Hyjin për gatishmërinë e disa meshtarëve falë të cilëve ka qenë e mundur të kremtohej Mesha e Shenjtë e Krishtlindjes jo vetëm në famullitë e maleve ku përgjithësisht bora e pengon shkuarjen dhe kremtimin atje, por edhe në vende të tjera ku nevojat kërkonin një vëmendje të veçantë nga ana e Imzot Massafra-s. Faktikisht, duke vërejtur se në malet e Dukagjinit: në Theth dhe në Breg Lum rruga ishte e lirë, ai u kujdes që të gjente një meshtar për ta dërguar atje për Vigjiljen e Krishtlindjes. Duke parë situatën e veçantë të Don Giuseppe Barbati-t, famullitar i Dukagjinit dhe administrator famullitar i Jubanit që ishte në Itali për vdekjen e babait të vet, dhe meqenëse don Gjovalin Sukaj, student në Romë, i kthyer për

festa do të punonte në Juban, mbetej Dukagjini. Ja që Provania nuk lë të presim dhe për të erdhi Don Alessandro Mayer, që ka qenë misionar në Shkodër për 9 vjet. I telefonon arqipeshkvit duke thënë se nëse kishte nevojë, më 24 në mëngjes do të arrinte në Shkodër! Kështu don Alessandro për Meshën e Vigjiljes në orën 22.00 shkon në Juban dhe don Gjovalin Sukaj ngjitet në Theth dhe Breg Lum më 24 në mëngjes, për të qenë pastaj në Juban për Meshët e Shenjta të Krishtlindjes. Ndërkohë Don Sharbeli me Motrat Françeskane të Bamirësisë kishin programuar të shkonin më 24 në mëngjes në Toplanë dhe Dushman e në mbrëmje të kremtonin Meshën e Shenjtë në Koman: kështu, don Sharbeli, seminaristi Martini dhe dy vullnetar, njëri shqiptar dhe tjetra një vajzë scout italiane shkojnë në Dushman, ndërsa Atë Agustin Margjoni, Vinçencian, me Motër Gelsomina dhe dy vullnetarë, njëri shqiptar dhe tjetra një vajzë italiane ngjiten në Toplanë. Kështu me të drejtë mund të thuhet se 24 dhjetori ka qenë një ditë shumë e bukur, plot me diell, me hir dhe me gëzim sepse Jezusi edhe këtë vit ka lindur në këto famulli të maleve. Në përkim me atë që ndodhte në male, duhet

Breg-lumi (Shalë)

Së fundi edhe një gëzim tjetër: Motër Tereza e Motrave të Nënë Terezës që jeton dhe vepron në Selanik, i kërkon Imzot Massafra-s që të dërgojë një meshtar në Selanik për Krishtlindje! Imzot Massafra flet me don Dritan Ndocin, i cili është i gatshëm të shkojë atje menjëherë pas Krishtlindjes, domethënë për të dielën më 27 dhjetor... dhe kështu ndodh: për gëzimin e Motrave dhe të shumë katolikëve që jetojnë në

Toplanë

Selanik e përreth, dhe për gëzimin e vetë don Dritanit. Si përmbledhje: Vigjilja e Krishtlindjes ka jetuar në malet tona dhe në vendet ku Jezusi pritej. Falë don Gjovalin Sukajt që me entuziazëm dhe bujari ka kremtuar Krishtlindjen në Theth dhe në Breg Lum, don Sharbelit dhe Atë Agustin Margjonit që kanë çuar gëzimin e Krishtlindjes në fshatrat Dushman, Toplanë dhe Koman; mirënjohje edhe ndaj don Alessandro Mayer-it që e pranoi ftesën për të bashkëndarë Krishtlindjen në Juban, në tokën e Shqipërisë që e ka parë misionar për shumë vjet; don Kledjanit që në freskinë e meshtarisë së tij i ka shërbyer fshatit të Beltojës duke i dhënë mundësinë atë Angelo De Padova-s që të kremtonte meshën në Sarandë për bashkësinë e vogël katolike; dhe një falënderim edhe për don Dritan Ndocin që me gatishmëri priti ftesën që ta kremtonte Krishtlindjen për emigrantët tanë në Selanik. Gjithçka është hir dhe për gjithçka falënderojmë Hyjin që në këtë vit të kushtuar mëshirës së tij na kujton edhe një herë: një Fëmijë ka lindur për ne.

Kronisti

SHPALLJE KONKURSI POETIKO-MUZIKOR DHE I PIKTURËS

Arqidioqeza Shkodër-Pult, nën kujdesin e Arqipeshkvit Imzot Angelo Massafra o.f.m., duke patur parasysh se Kongregata për Çështjet e Shenjtërve pranë Selisë së Shenjtë, ka shprehur qëndrimin pozitiv të Komisionit Teologjik, rreth Lumturimit të Shërbëtorëve të Hyjit, Imzot Vinçenc Prennushi, me 37 Shokët e Tij "Martirë" të komunizmit.

Në pritje të kësaj ngjarjeje madhështore, e cila do të zyrtarizohet pasi që Shenjtëria e Tij, Papa Françesku, do të firmosë Dekretin e Lumturimit, organizon dy konkurse: konkursin e pikturës me titull **PRANDAJ HYJI I LARTËSOL...(Krh. Fil 2,9)** dhe konkursin poetiko-muzikor për Himnin e lumnimit të “Martirëve”.

LAJME NGA DIOQEZA E SAPËS

KUSHTIMI I PËRJETSHËM I MOTËR ALMA ZOGU

Në mbyllje të vitit të jetës së kushtuar, në kishën e Martirëve Shqiptarë në Blinisht të Zadrimës, u kremtua mesha e kushtimit të përjetshëm të Motër Alma Zogut, anëtare e familjes rregulltare të motrave Venerini në Gjadër. Për t'u bërë pjesë e këtij gëzimi dhe për të falenderuar Zotin për këtë dhuratë të kushtimit, në këtë ceremoni qindra besimtarë u bashkuan rreth altarit eukaristik bashkë me familjarët e motër Almës. Ishte e pranishme edhe Eprorja e Përgjithshme e bashkësisë së Motrave Venerini, motër Eljana Massimi.

K r e m t i m i n eukaristik dhe Ritin e kushteve të përjetshme i udhëhoqi Ipeshkvi i Sapës, Imzot Lucjan Avgustini, i ndjekur edhe nga shumë meshtarë të tjerë. Shoqëruar me lutjet dhe me këngët e kënduara nga kori i famullisë Gjadër, në një klimë tepër festive e shpirtërore, gjatë gjithë meshës shenjte mbarë besimtarët e pranishëm në kishë e lutën Zotin për motër Almën, që ta ndjekë Krishtin si dhëndrin e saj dhe t'i qëndrojë besnike këtij qëllimi deri në vdekje.

Gjatë homelisë së rastit, ipeshkvi theksoi se “jeta e kushtuar Zotit është dëshmi guximtare në botën e sotme, është jetë e ecjes në gjurmët e Krishtit, është dëshmi e mësimave të Ungjillit. Ti përgjigjesh Zotit në thirrjen e tij do të thotë të heqësh dorë nga gjithçka për ta ndjekur Krishtin. Është rruga e lidhjes së

jetës me Krishtin e për Krishtin. Në vazhdim, Imzot Lucjani iu drejtua motër Almës me porosinë se në këtë kushtim të jetës tënde Zotit të shoqëron vetë Krishti, i cili na porositi: aty ku jam unë aty do të jetë edhe shërbëtori im! Kushtimi yt le të jetë nxitje dhe shembull për të rinjtë e të rejat në popullin tonë dhe në botë, sepse njeriu i sotëm ka nevojë për persona të cilët e bëjnë Zotin të pranishëm në mesin tonë. Në përfundim, ipeshkvi uroi motër Almën që jeta e saj kushtuar Zotit të jetë dëshmi e

vazhdueshme e pranisë së Zotit dhe të rrezatojë me dashurinë e tij.

Në prani të Eprores, Motër Eljana, Ipeshkvit dhe krejt bashkësisë, vazhdoi riti i kushtimit të përjetshëm të motër Almës, e cila me mirënjohje të pamasë për dashurinë e përzgjedhjes që Zoti i ka bërë, dhe me liri të plotë i dhuroi e kushtoi vetveten Zotit si fli lavdi për shërbimin e kishës dhe për të mirën e njerëzve sipas Kushtetutës së Kongregatës së Mësueseve Pie Venerini.

Me pranimin e unazës martesore, si shenjë e kushtimit të saj që t'i qëndrojë

besnike dhëndrit Krisht dhe miratimit nga ana e eprores gjenerale, Motër Alma, tani e tutje do të jetë pjesë e Familjes Rregulltare Venerini.

Violeta Marashi

FILLIMI I JUBILEUT TË MËSHIRËS NË SHKODËR

◀ Vijim i fq. 6

Jubileu është "një mënyrë për ta rizgjuar ndërgjegjen tonë shpesh të fjetur para dramës së varfërisë dhe për të hyrë gjithnjë e më shumë në zemrën e Ungjillit ku të varfërit janë të privilegjuarit e mëshirës hyjnore".

Kjo do të thotë se mënyra e parë për ta jetuar mirë Jubileun është të pranojmë se jemi “të varfër”, që të mund të jemi destinatarët e privilegjuar të Mëshirës së Hyjit. Jemi me të vërtetë “të varfër” sipas ungjillit kur e bëjmë thelbësore jetën tonë, kur nuk lejojmë të na pushtojë dëshira për të pasur sa më shumë, kur jemi të lumtur me atë që kemi dhe dimë të bashkëndajmë me ata që janë më pak fatlumë se sa ne. Nëse nuk është kështu, varfëria materiale bëhet një mallkim dhe jo lumturia e shpallur prej Jezusit në Ungjill.

Një tjetër kuptim i varfërisë ungjillore është ai që ta njohim veten përvujtërisht mëkatarë dhe prandaj “nevojtarë” për mëshirë para Hyjit, si tagrambledhësi i shëmbëlltyrës së treguar prej Jezusit në ungjillin e Lukës. Ta konsiderojmë veten të drejtë përballë Hyjit do të thotë ta bëjmë veten të barabartë me Hyjin; dhe ky është pikërisht tundimi që i çoi prindërit tanë të parë në mëkatin e rrjedhshëm: në të vërtetë, Jezusi na mëson se vetëm Hyji është i drejtë.

Së fundi, me të drejtë Papa na jep edhe një tjetër çelës leximi të Jubileut si vëmendje ndaj dramës së varfërisë së tjetrit, qoftë ajo materiale apo edhe morale e shpirtërore. Edhe ungjilli i sotëm na flet për këto “vepra të mëshirshme” që jemi të thirrur t'i bëjmë si shenjë e fortë dhe shprehëse e kthimit tonë personal dhe bashkësior: Gjon Pagëzuesi na fton në kthim nëpërmjet këtyre gjesteve të jashtme të vëmendjes ndaj

të afërmit dhe që ne do të përpiqemi ta kuptojmë më mirë gjatë Nëntëditëshes së përgatitjes për Krishtlindje që do ta fillojmë të mërkurën e ardhshme.

Shumë të dashur, këto janë shkurtimisht karakteristikat e Vitit Jubilar të Mëshirës që sapo e filluam dhe që, uroj të sjellë fryte të begatshme në Dioqezën tonë, në tokën tonë shqiptare dhe në të gjithë botën. Do t'ju jepem disa udhëzime për ta jetuar mirë këtë Vit të Shenjtë; dhe nëse ndokush nuk do t'i kuptojë, t'ua kërkojë meshtarëve shpjegimet për të cilat ka nevojë; sikurse personazhet e Ungjillit të sotëm, të kemi guximin të pyesim: “Çfarë duhet të bëjmë?”.

Ja disa udhëzime: të lexojmë Ungjillin, për të qenë të mëshirëshëm ndaj të tjerëve, kujdes ndaj më nevojtarve, të angazhohemi që familjet që janë në gjak të pajtohen. Të mos e privojmë veten prej së mirës që kremtimi i këtij Jubileu mund t'i sjellë jetës sonë dhe shoqërisë sonë: nuk është vetëm ëndrra e Papa Françeskut, por është vetë ëndrra e Hyjit, t'i shohë bijtë e vet të pajtuar me Të, me vetveten dhe me të afërmin.

Të realizojmë në këtë Vit Jubilar Psalmin e kësaj të diele III të Ardhjes. Nxitjes sime:

Me galdim do të merrni ujë nga burimet e shëlbimit.

Falënderojeni Zotin, thirreni Emrin e tij!

ju të mund t'i përgjigjeni:

Ja, Hyji Shëlbuesi im, kam besim e nuk kam frikë,

sepse fuqia ime e mburrja ime është Zoti, Ai është shpëtimi im.

Ju uroj të gjithëve ju shenjtëri!”

Rrëshen

Shëndelli (Sarandë)

**FOTO
KRONIKË**

facebook

HAPËSIRË MEDIATIKE

Regjistrohu në kanalin tone!

NgjarjetKishaKatolikeShkoderPult

Do të gjesh video të ngjarjeve
më të rëndësishme të dioqezës

Drejtues
Imzot Angelo Massafra

Redaksia
Arqipeshkvia

Lektore
Emanuela Marku Matija

Faqësia
Luigj Mila

Shtypshkronja
"Gjergj Fishta"
Lezhë